

І. Хоженко

SECOND-CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

Я ДОРОГА І ПРАВДА
Я ЖИТТЯ І СНАНА (4:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER of TRUTH — Vol. XXXIII

Ч. 9-10 — Вересень-Жовтень

— 1959 —

September-October — № 9-10

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО - БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА —
ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У П А С Н І

П О Р А Д А

„Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній”. Іс. Нав. 1:8.

Брате. Біблію читай,
Знати всю її — подбай;
Робиш ти, чи спочиваєш,
Чи радієш, чи страждаєш —
Завжди в Біблію дивись
І як жити — з неї вчись!

Станеш менше помилятиись,
Будеш всіх гріхів лякатись;
Себе — краще пильнувати;
Силу матимеш — прощати;
І життя твоє щораз
Відновлятиме Сам Спас.

І вшляхетнить Святе Слово
Твою думку, чини, мову,
І за Божим ти велінням
Іншим скажеш про спасіння!
Тільки завжди пам'ятай:
Святу Біблію вивчай!

Л. Николішин, III. 1935

1959

Рад

ДЕНЬ ПОДЯКИ

День Подяки має найбільш американський характер із усіх наших національних свят, а теж має й найдовшу історію. Уперше це свято проголосив 1621 р. губернатор колонії паломників у Плимутській затоці, Вільям Бредфорд, щоб подякувати Богові за те, що переселенці пережили труднощі на новій землі.

Вигнані релігійними переслідуваннями за євангельсько-баптистські принципи з Англії, паломники спершу прибули до Голандії, але умови життя були там не вигідні, тому вони рішили мандрувати в Новий Світ. Висівши 21 листопада 1620 р. на плимутських скелях, вони й там не побачили багатой країни. Треба було тяжко працювати і робити неймовірні зусилля, щоб пережити сувору зиму. Половина родин вимерла від голоду, холоду й хворіб. Коли ж доля усміхнулася їм і 1621 р. дала багатий урожай, губернатор Бредфорд проголосив у листопаді триденне свято: „День Подяки“:

„БЛАЖЕННІ ЗАСМУЧЕНІ, БО ВОНИ БУДУТЬ ВТІШЕНІ“ (Мат. 5:4). Ці слова висказав Ісус Христос у Своїй нагірній проповіді, до пригнобленого й поневоленого гріхами людства. Подібні слова Божої потіхи говорить 126 Псалом: „ХТО СІЄ ЗІ СЛЪОЗАМИ, — ЗО СІВЪОМ ТІ ЖНУТЬ!“

Від 1621 р., від першої урочистості ДНЯ ПОДЯКИ, Президенти З. Д. Америки майже рік-річно оголошують цей пам'ятний день — великим Державним і всенароднім Святом.

Доля й подорож перших скитальців, переслідуваних на рідних землях за віру євангельську, не були легкі, заки вони прибули до цієї вільної землі. Коли беремо до рук історію Америки, зараз на початку ми бачимо два образки: перший, як паломники приплили до берега вільної землі 20 грудня, 1620

р. Їхній корабель „Мейфловєр“ стоїть при березі, а тринадцять мужчин разом із своїм пастором висіли з корабля й копаються по пояс у снігу: ідуть, шукаючи пристановища на вільній землі. Нічого дивного, що за рік, коли їм довелося зібрати перші плоди й зложити подяки Богові, то майже половина з них перед тим відійшли до вічності. Другий образок показує, як віруючі християни в душі Христа можуть творити світове братерство. Вони знайшли з автохтонним населенням, індіанцями, порозуміння і одні одним допомогли; паломники мали перші плоди з землі, а індіанці наловили індиків, і вони разом сидять біля столів; посередині стоїть пастор із Біблією, промовляючи до них, пригадуючи про їхнє тяжке пережиття й про опіку Божу, про їхню майбутність. На їхніх столах не стоять пляшки з горілкою, але звичайна страва і духовний хліб — Б і б л і я. Вони не танцювали з радощів, але молилися, дякували Богові. Не диво, що сьогодні Америка й Канада, протестантські країни, дають матеріальну допомогу майже всім країнам світу.

Перед нами часто повстає питання: чому південна латинсько-католицька Америка з такими багатими рослинами й обшарами не допомагає матеріально світові, а ще їй треба допомогати? Чи думаєш ти колинебудь над цим, друже мій, новий скитальнику?

Він першої урочистості ДНЯ ПОДЯКИ проминає — 337-й рік, відтоді аж до нашого часу існує на цій землі повна значення цього слова СВОБОДА — сумління, віри, слова й особистості. Хто це зробив і хто започаткував? Щорічно в наших українських різних часописах, як щось пишеться про День Подяки, то часто пишеться: „пілігрими“ або „паломники, паломники...“ а хто є

Докінчення на стор. 14-й

“I am the way, the truth, and the Life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTHLY

Subscription: 1 year \$2.00; half year \$1.00

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapovich.

„Я дорога, й правда, й життя“
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТ. ДВОМІСЯЧНИК

Передплата: Річно 2 дол. На півроку 1 дол.

Редактор-Видавець: Паст. Л. Жабко-Потапович.

Vol. XXXIII

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

Рік 33

Адреса Редакції та Адміністрації журналу: “MESSENGER of TRUTH”,
247 East Roland Road, Parkside, Chester, Pa. Telephone: TRemont 2-8142

На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення, зміни адрес, тощо.

Передплату та пожертви слати на скарбника: Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N. J.

Ч. 9-10 — Вересень-Жовтень

— 1959 —

September-October — № 9-10

ВЕЛИЧНІСТЬ ХРИСТА

Завжди, коли ми думаємо про Господа нашого Ісуса Христа, душа наша захоплюється Його величністю, могутністю та славою. Серце наше відчуває, що велич Сина Божого, без порівняння, перевищує все, що існує на цьому світі. Великий апостол народів, Павло, цей славетний співець краси й могутності Того, з Ким він зустрівся в дорозі до Дамаску, так характеризує нашого Спасителя:

„Він був сяйвом слави та образом істоти Його, носив усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, — і засів на правці Величності на висоті. Він остільки був ліпший понад анголів, оскільки славніше за них унаслідував ім'я“.

Величність Христа цілком неподібна до людської. Якщо можна говорити про величність і славу людей, то вона, звичайно, розпочинається тоді, коли якась людина проживе добру частину свого віку, закінчить освіту, здобуде життєвий досвід і, врешті, отримавши згори певні здібності, децю вирізниться від своїх сучасників. Але не так стоїть справа з нашим Спасителем. Його величність і слава явилися разом із Йо-

го приходом на цю землю й уже ніколи не зникне, не зменшиться або зблідне, — навпаки, вона все зростає та збільшується в людських серцях.

Різдво Ісуса Христа і Його вознесення — це ніщо інше, як тільки чудо. Він прийшов із лона Небесного Отця на лона невинної діви. Він прийняв людське тіло, щоб дати нам, людям, можливість зодягнутися в божественність. Він, будши Богом, стався людиною, щоб нас піднести до Божої гідності. Він стався Сином Людським, щоб ми могли статися дітьми Божими. Він прийшов із неба, з тих надзоряних осель, де річки ніколи не замерзають, де бур немає й де вітри не віють. Там уже морози не морозять повітря, там квіти не в'януть і ніхто там не хворіє. Там нема вже похоронів і цвинтарів, бо смерть туди не має доступу й ніхто там не вмирає...

Ісус Христос народився в спосіб, супротивний законам природи, жив в убогості і Його виховання повите глибокою таємницею. Тільки один раз — і то в ранньому дитинстві — Він переступив межі Свого краю. Христос не мав маєтків, ні матеріальних цінностей, Він

не вчився й не мав фахової освіти. Його рідня походила із скромних, мало-відомих і не впливових синів Ізраїля. Проте в дитинстві Ісус Христос *налякав* царя, замолоду *здивував* учених, а коли вже був дорослим то *панував* над природою. Він, наче суходолом, ходив по морських хвилях і втихомирив бурхливе озеро. Він оздоровив пребагато людей, і то без ліків і не вимагав за це ніякої заплати. Він ніколи не писав жодних книжок, проте небагато модерних просторих бібліотек світу змогли б умістити в себе всіх тих книжок, що говорять про Христа. Він не скомпонував ніякої мелодії, а однак стався улюбленою темою більшої кількості пісень, ніж твори всіх композиторів, узятих разом. Він ніколи не закладав шкіл, однак жоден університет чи інститут на цьому світі не може похвалитися такою кількістю студентів, яку мав Христос. Він ніколи не вживав ніяких ліків, а однак Він оздоровив більше розбитих сердець, ніж усі лікарі разом — хворих тіл.

Син Божий ніколи не керував армією, не вербував до неї воєнків, не вживав зброї, — проте ніякий воєвода не мав стільки добровільців, не спонукав такої сили — силенної війська добровільно скласти свою зброю й піддатися без жодного стрілу, — як Він.

Ісус Христос — це Зоря астрономії, Скеля геології, Лев і Ягня зоології, Гармонізатор усіх дисонансів і Цілитель усіх недуг. Великі люди приходили на цей світ і зникали, а Він живе! Ірод не міг забити Його, сатана не міг звести Його, смерть не могла знищити Його, гріб не міг втримати Його...

Він відкинув царські шати, а одягнувся в одягу вбогости. Він, „бувши багатий, збіднів ради нас...” І ще як збіднів! Спитайте Марію! Запитайте мудреців!

Ісус Христос спав у чужих яслах. Перепливав через озеро в чужому човні. Він віхав до Єрусалиму на чужому ослі й був похований у чужому гробі.

Люди зраджують, але Він ніколи. Він один досконалий. Він наш Спаситель, Пастир та Вчитель. Він — вічна любов! Він — наш Приятель! Цар і Священик! Ісус Христос — Дорога, і Правда, й Життя. Хто вірує в Нього, хоч і вмере, буде жити!

Чи віриш ти цьому? „Віруй у Господа Ісуса, — і будеш спасений ти сам та твій дім”!

Йос. Школгар

—oOo—

ЧИ НОВИЙ ЕТАП?

(Думки про 13-ту ділову Конвенцію).

Брати й Сестри в Христі, які були на Духовно-будуючому З'їзді Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства Північної Америки, що відбувся в місті Торонто, 29-31 травня 1959 р. та на якому вони одержали рясні благословення від Господа через слуг Його й проповіді Божого, прощалися словами: „До побачення на діловій конвенції в Честері!” І, дійсно, багато з них дотримали своїх обітниць і приїхали на 13-ту ділову конвенцію Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у США, що відбулася в днях 3-7 вересня 1959 р.

Ті всі, які взяли в цій Конвенції участь, напевно цього не жалували, бо від багатьох можна було почути прикінці слова. „Це одна з найкращих Конвенцій дотепер”... У цих словах багато правди. У першу чергу тому, що вона була краще підготована, як попередні: повідомлення, запрошення, проєкт програми, проєкт статуту й ін. справи, про які не всі знали, але які забрали багато часу, думок, труду, виповнили з'їзд.

Між ними чи не найважливіше місце займає підбір основного тексту зо Слова Божого для Конвенції: Дії апостолів

1:8 про Святого Духа, Його силу й свідкування. На цю тему були виголошені глибокозмстовні проповіді протягом цих п'яти днів усіма слугами Божими, проповідниками не тільки з США, але й Канади, із Торонто й навіть із далекого Вінніпегу. Не тільки брати й сестри, але навіть ті, які щиро шукають Правди Божої й дороги спасіння в Христі Ісусі, висловлювались про цю частину програми найкращими словами, а один з таких гостей сказав: „Для мене було великою насолодою побувати на цьому З'їзді. Із цими словами всі погоджувались і дякували в молитвах за все Господеві.

Згадувати докладно й поіменно про всі точки цієї частини програми, забрало б багато місця: хто був, той буде довго пам'ятати, а хто не був, то тут до таких заклик: не опускайте більше подібних нагод побувати на своїй Конвенції та переживати рясні Божі благословення й мати спільність один з одним, поки ще є можливість, „поки день”!

Але сама назва — „ділова конвенція” — свідчить, що головною метою її було це розглянути пройдений шлях, працю за минулий рік, подякувати Господеві за всі благословення й поміч, обговорити всі пекучі потреби й проблеми, вирішити спільні справи, в яких заінтересовані всі громади, обміркувати способи й напрямні більшої й крашої місійної праці та вибрати братів, визначених Самим Господом і Його Духом для провадження тієї відповідальної праці на майбутній рік. Сам Господь допомагав і діяв Духом Святим у вирішенні всіх згаданих і незгаданих справ, бо делегати й гості разом зо старшими братами підготовлялись до того заздалегідь молитвами та приступали серйозно до вирішення всіх точок.

Була слідна організованість, порядок, спокій і любов у більшій мірі, ніж це

було на попередніх Конвенціях. А це свідчить про духовний ріст: про Божу поміч. Усі могли підтвердити слова: „До цього місця поміг нам Господь!” Усі справи, подані в відповідному оформленні делегатами й гостями річево; члени подавали конструктивні пропозиції та голосуванням їх вирішували, як це прийнято в найкращих братських Об'єднаннях та на всіх з'їздах американського та інших народів. Знаменитим прикладом був хоч би спосіб голосування підчас виборів Комітету.

Дальшим доказом і потвердженням нашого наголовку „Чи новий етап?” — є опрацювання членами Комітету проєкту Статуту для нашого Об'єднання, в якому відчувалася потреба довший час. Підготовка, спосіб переведення, порядок, організованість, любов, зміст, дискусії, рішення ділових нарад — свідчать про початок нового етапу в праці нашого Братства, за що дяка й слава нашому Господові!

Образ був би неповним, якщо не згадати б, що молодь наша також іде вперед. Спеціальне зібрання-гостина під відкритим небом, при ватрі та співі духовних пісень на славу Господеві й гри на музичних інструментах під проводом та співучасті старших братів вказують на те, що наша молодь правильно розуміє гасло: „Молодь Христові”!

Одиноким побажанням старших братів, яких обрано до нового Комітету, є, щоб брати й сестри по всіх громадах помагали їм у першу чергу молитвами, а потім усім, чим тільки можуть, не забуваючи й про матеріальну допомогу та місійну працю несення світла Христового — Його Євангелії нашому народові! Крім того вже тепер молимося за наступну Конвенцію, бажаючи Господа про ще рясніші благословення й поміч. „До побачення на наступній Конвенції!”

Василь П. Гергель.

Світло в темряві*Спомин із останньої війни.*

6

Тим часом я щодня відвідував табір полонених, збирав бажаних слухати Слово Боже, відходив з ними до якогось затишного кутка, і там починалися своєрідні зібрання-Богослуження. Спочатку я тільки читав дещо з Біблії та пояснював, а потім пропонував ставити мені питання, на які й силкувався відповісти можливо ясно та вичерпуюче. Коли на ці зібрання почали приходити віруючі, я розпочинав бесіди молитвами. Із протягом короткого часу утворився досить значний гурток, до якого я повинен був учащати регулярно майже кожного дня.

Реакція невіруючих, а особливо переконаних партійних комуністів щодо цих зібрань була одверта та виразна: вони з нестриманою ненавистю слідували за нами всіма; мене вони не відважувалися зачіпати, але на своїх співтоваришів полонених цю ненависть і презирство виливали різними приступними їм засобами. Проте, дивна річ, у той час, як вони могли б чинити найрізніші прикrostі віруючим, і могли б їх навіть і забивати, то водночас якась сила стримувала їх від цього. Більше того, під впливом загальної пошани, що серед полонених почала поволі зростати в відношенні до віруючих, і самі комуністи починали тією ж пошаною пересякатися. І коли в окремих блоках почалися з наказу коменданта перевибори на становища господарчих розпорядчиків, здебільшого ті ж самі комуністи голосували за віруючих, бо були переконані, що тільки віруючі люди можуть бути чесними виконавцями господарчих функцій і не будуть обкрадати невірників.

Зате німецькі жовніри, що раніш разом із комуністичними товаришами об-

крадали всіх, тепер палахкотили ненавистю до віруючих, а водночас і до мене. Мене вважали головним спричинником матеріальної катастрофи, що в свою чергу спричинювала спинення їхнього розкішного п'яного та розпутного життя. І ця їхня до мене ненависть, як я й передчував, незабаром виллялася в певних ворожих актах, як тільки до того знайшлася відповідна нагода.. Але про це пізніш скажу...

На початку грудня громадський комітет повідомив мене, що в його розпорядженні будуть досить показні запаси хліба, картоплі, а навіть інших поживних речей, які вони кожної хвили готуві привезти до табору. При цьому вони ставили передумову, що ці харчі зібрані виключно для українців. Комендант табору висловив згоду на те, щоб тільки українські полонені дістали цю допомогу. У моїй душі я відчував певну ніяковість і неспокій щодо цього пункту, але, молячися весь час, вірив, що Господь і в цій справі своєчасно прийде з поміччю. І так воно й сталося. Коли комітет із полонених-українців, вибраних для розподілу харчів, довідався про ту передумову, то відразу й без вагання заявив, що вони всі на цю умову напевно не погодяться, і що найкраще та найсправедливіше було б, якби ті харчі поділити поміж усіма полоненими, без різниці їхньої національності.

Цю думку делегатів одностайно підтримали всі українці табору. Я в душі подякував Господеві за усунення труднощів, і пішов до громадського комітету сповістити про становище полонених. І сам комітет у Дрогобичу і ігумен Лучинський прийняли цю вістку з приємністю й заявили мені, що напевно й на селах, звідки та передумова прийшла, ніхто нічого не матиме проти її усунення.

Отож, певного дня ціла валка возів прибула до табору. У моїй та ігумена Лучинського присутності запаси були вивантажені, змагазиновані, а потім і роздані по блоках і корпусках. При цьому навіть найбільш зажерливі та закланні комуністи, що не визнавали ні сумління, ні страху Божого, тримали себе надзвичайно порядно, і за весь час не було жодної скарги на якусь неправість чи крадіжку.

На протязі пари тижнів полонені діставали значно кращу їжу, як перед тим. І на наших зібраннях почало з'являтися стільки слухачів, що поступово треба було відшукувати щораз то більші приміщення для зібрань релігійних.

Цікаві думки висловлювалися при цьому тими, що раніш з ненавистю відносилися й до цих зібрань, і до їхніх учасників! Деякі одверті комуністи щиро та від душі казали, що той поділ харчів показав їм багато з того доброго, чого вони раніш не помічали серед віруючих! Словом, світло Христове починало в тому темному таборі світити сильніше та міцніше.

Громадський комітет у Дрогобичу був докладно поінформований про добродійний розподіл харчів і в свою чергу про це ж оповістив по селах і греко-католицьких парафіях. Наслідком цього почалася по селах нова збіркова акція. Перед самим Різдом удруге прийшла валка з харчами для табору, і харчі знов поправили значно становище полонених.

На перший день Різдва полонені не ходили до праці, і в театральній залі для них силами власними був споряджений виступ акторів, декляматорів і співців. Віруючі відбули своє скромне Богослуження. А на другий день свят був призначений мій відчит на тему „Чи існує Бог?“. Театральна зала була переповнена слухачами.

Відкриваючи збори, я пояснив, чому й як ми в західній Європі, а зокрема в Україні, святкуємо народження Христа й чому на цей власне день ми призначили на бажання самих же полонених реферат на духовну тему. А тоді запропонував ігуменові Лучинському сказати слово та помолитися. Перед молитвою сказав, що ті, які бажать, можуть не вставати. Проте не залишився сидіти під час молитви жоден присутній. Помолівся й я наголос. А тоді приступив до викладу, до якого довший час готувався з молитвою та постом.

Напочатку я поставив перед слухачами всі ті наукові (чи радше так звані „наукові“) аргументи безвірників, якими на протязі десятків років підсовєтським громадянам вбивалося в голову, що Бога ніколи не було та що Його „винайшли“ чи „вигадали“ попи, релігійники, капіталісти тощо, щоб дурити народ і тримати його в темряві. А потім перейшов до самої моєї теми, де на підставі правдиво наукових даних, потверджуваних тисячорічною практикою та досвідом шукачів Правди, на підставі численних прикладів із життя всесвітньо знаних дослідників і вчених, і, нарешті, на підставі самого Слова Божого — скільки міг й як давав мені спомогу Сам Господь — удоводнював існування Того Господаря все-світу, Який послав у світ Сина Свого, Спасителя та Христа... Не можу тут передати всього мого викладу. Можу тільки одверто сказати, що мої молитви до Бога не були даремними: Він дав мені того дня таку силу свідчити про Нього, якої не кожного дня дає Своїм свідкам...

Коли я скінчив, настала повна тиша. Я запропонував ставити питання. І вони посипалися. І, знов скажу одверто та щиро: і питання були розумні обмірковані, і відповіді на них Господь знов

допомагав давати влучні та вичерпуючі й дотепні.

Як виявилось потім, значна більшість слухачів того дня були люди інтелігентні та освічені: лікарі, інженери, професори, учителі тощо. І я відчував правдиву духовну насолоду, слухаючи їхні ґрунтовні та щирі запитання й даючи за мою спроможністю та за допомогою Божою мої на них відповіді.

Відразу було видно, що всі зусилля безбожних комуністів большевиків — забити душі людські своєю пропагандою та терором на протязі десятків років — не дали їм у нашому народі бажаних наслідків. Люди жадібно шукали Правди та відповіді на всі болючі та жагучі питання, що в кожній душі людській постають від того часу, як людина з'явилася на землі з волі Створителя її.

Приблизно, третя частина присутніх — були хлібороби та робітники з України та з Росії й Білорусії. Вони теж гаряче та пристрасно ставили питання, і ці питання їхні були теж не менше розумні та доцільні, як і інтелігентів, а своєю щирістю та глибиною пошукування та прагненням Правди може ще більш сильні, як їхніх товарищів.

І з радістю та подякою Господеві в моєму серці я стверджував перед самим собою, що комунізм невсилі був забити живої душі нашого народу, та що віра в Бога є притаманна тій душі так, як тілові — жадоба й прагнення їжі та здорового чистого повітря...

Знов ми запропонували скінчити виклад молитвою, і знов дякували Богові за цю чудову можливість — свідчити про Спаса Живого та Вічного...

Як скінчили молитися, піднявся цілий ліс рук... у чому справа? Питання єдине було в усіх устах: Чи не можна було б цього викладу продовжити в найближчих днях, і то в робочі дні, по

МІЙ ШЛЯХ ДО ХРИСТА

Мої дитячі роки прожила я в місті Шліссельбургу, на півночі Росії. Я й мої дві сестри та брат виростили під совітською владою без Бога і про Нього чули та знали тільки те, що нам потиху батьки передавали, бо й самі вони боялися про це голосно говорити. Отож, знали ми, що якщо нам буде тяжко, то повинні до Нього звертатися та... хреститися рукою. Оце й усе, що ми довідалися про Господа Бога. Тож, як до Нього молитися, теж не мали поняття, і коли надходила небезпека, то на себе знака хреста рукою клали...

Почала я вчитися молитися до Бога тоді, як надійшов рік 1941, а з ним жахлива війна... На самому її початку взяли мого мужа на війну, а я залишилася з маленьким синочком удома. Дістала від чоловіка тільки одного листа з фронту, а потім усякий зв'язок із ним урвався. Із війни він вже не повернувся ніколи...

Почалися страшні часи війни й облоги й для нас. Чорні хмари літаків німецьких надлітали на наше місто, і тоді вся земля, будинки та й усі ми тремтіли та хиталися від бомбових вибухів. Коли почали перші бомби падати біля нас, я поклала свого синочка на землю, а сама впала поруч нього й... уперше почала молитися.

Не знала я жодної молитви напам'ять, тож почала кричати до Господа так: „О, мій Господи, рятуй мене і залиши мене живою, бо я ще молода!“ І про сина забула...

Коли проминув налет, побачила я біля себе синочка: лежить немовлятко тихеньке й безрадне, неначе пташеня, нічого не знає й не розуміє. Заплакала я

праці?.. Усі були готові по тяжкій цілоденній каторзі на фабриках і копальнях нафти — збиратися й слухати живе слово про Господа Бога. Я пообіцяв дістати дозвіл, і всі почали розходитися, дякуючи й тиснучи руки на прощання...

Далі буде.

Пастор

від жалю над мою дитиною. Бож і було чого плакати: не було не тільки мого сина, а навіть і кавальчика хліба, ба, навіть і води не було, щоб його вустонька змочити.

До хати вже не могли вернутися, і два тижні сиділи в підземному сховищі, не виходячи з нього надвір. І я знов молилася в душі, щоб Бог рятував мого синочка від голодової смерті. І, дивне диво, дитинча не плакало, хоч і було голодне; чудо Боже сталося...

Як тільки вперше вийшли со сховища, почалося знов бомбардування, вже не від німців, що зайняли наше місто, а від своїх, що вони били з тяжких гармат по нас же. Тоді тяжко поранена була моя мама, поранений був мій брат, тато був контужений, а сестра Катя теж поранена. Мама померла за шість годин, і ми її поховали без труни, бо й дощок не було, і фронт навколо нас горів.

Повернулися ми додому, і якимсь чудом наша хатина залишилася ціла й дала нам притулок. Сестру Катю поклали ми до німецького шпиталю, і вона пролежала там півтора місяця, а тоді померла. Під час її смерті я була при ній. Відчуваючи прихід кінця, Катя благала мене, щоб я перехрестила її рукою мою, бо своїх рук вона вже не могла піднести. Я виконала її просьбу, і то була вся потіха, що я її могла своїм сестрі принести в часі її відходу з цього світу. Нічого я не могла більше зробити, бож ні про Бога, ні про Його Євангелію ніколи не чула сама нічого. Плакала над нею гірко...

Треба було ховати сестру. Тож при тій нагоді відкопали ми тіло й мами, обмили його, переклали до труни й поховали її поруч Каті, ув одній могилі... А зробили ми це тому, що мені щонаочі мама снилася; і все просилася додому. Тож я думала, що вона жадає, щоб її домовину спорядили.

А як їх ховали, почалася жахлива стрілянина з гармат. Ми вже й свого кінця чекали, а тому я знов зтиха весь час кликала до Господа, як тільки вмала... Милосердний Господь і тоді знов почув мою молитву та нас зберіг...

А потім почався голод... Єдине, що нас тоді врятувало, це були рештки обгорі-

лого зерна ячменю, що його ми на руїнах пожарища якогось складу повідкопували. Варили ті зерна на кашу, і по ложці щодня її приймали, як ліки якісь.

А навколо нас панував жах смерті... деякі матері навіть своїх власних дітей їли, неначе побожеволіли. А нас Господь зберіг від того...

Німці змилисердилися над нами й почали вивозити матерів із маленькими дітьми. Тож повезли й нас у заплілля. У дорозі ми бачили повішених на деревах жінок, а біля них на землі померлих від голоду або від холоду немовлят...

Під час цієї подорожі знов доля вдарила нас: совітський літак скинув бомби, і одна з них вибухла над домом, у якому ми були зупинилися. Мою сестру Мотю придушило звалищами. По цьому вона жила ще рік, і все марніла та поволі вмирала. А треба було йти далі, часто пішки. Цілу зиму йшли ми на захід.

А навколо палахкотіла партизанська війна... Партизани вдіралися до сіл і палили й хати й людей, якщо перед тим там були німці...

Моя сестра Мотя догорала. Під час її смерті була я й при ній. І вона, як колись і Катя, почала просити мене... благала мене, щоб я не покинула її маленького сина. І я обіцялася, що нізащо його не покину...

І от я залишилася з двома маленькими дітьми. А крім того під мою опікою був поранений брат і контужений тяжко батько. І я була одна, що мала на них усіх робити та їх від голодової смерті рятувати. А сільської праці я не знала, бож виросла в місті. А тут треба було навчитись робити в полі.

І тоді я знов почала молитися... просила Господа, щоб допоміг мені та навчив мене... робити в полі. І що ж? Господь і цю мою молитву почув, і я швидко навчилася робити, і так рятувала всю родину.

Коли німці нас до Латвії перевозили, брат не захотів іти з нами, і залишився на Білорусії. А нас по шістьох місяцях перевезли аж до Німеччини, і ми опинилися аж у Мюнхені. Тато та я ходили до роботи тяжкої за три кілометри. Голодні, роздягнені, знеможені та безсилі. Дітей я залишала зо старенькими жін-

ками, а сама ходила до тяжкої праці коло цементу. Коли одного разу нам видали тяжкі кінські покривала, то був для нас подарунок! Я пошила собі з нього спідницю й почувала себе щасливою, бо була одягнена...

Нарешті, прийшли американці, і настало наше визволення й з неволі, і від голоду та холоду. Та разом із тим прийшли й нові смутки. Усі виїздили додому, а я не мала до кого вертатися, бож і мій дід, і моя рідня не існували більше. Сам тато раптом запалився бажанням їхати додому. Я просила його не кидати мене. Та він не послухався й поїхав. Залишилася я з двома маленькими диточками на руках. Безпорадна, слаба, знеможена. І коли сталося так, що треба було вийти заміж, то я й те прийняла з покорою, бо вже призвичаїлася коритися перед долею, хоч і та доля, і те одруження не були такими, як я їх сподівалася. Що робити? І в тому видко була воля Бога...

Це мене ще більше наблизило до Господа Бога, до Якого я частіше та гарячіше молилася. Молилася, як уміла. Ходила до православної церкви, але дивно було мені, що там не знаходила потіхи та полегшення. І тільки тоді ставало мені легше, як я нишком сама до мого Господа помолюся...

А коли захворіла, та перебувала довгий час у ліжку, тоді я більше ще молилася. І тоді Господь став до мене ще ближчий...

А потім уперше побачила віруючих і від них почула про слово Боже та про спасіння.

Ах, як затрипотіла моя бідна змучена душа, коли я вперше почула щире просте святе слово Господнє! Неначе та пташка в клітці, затремтіла моя душа!

Та надійшла знов тяжка боротьба, бож люди відтягали мене від правди Божої, докоряли мені за відступство та тягнули мене в світ. Цілий рік продовжувалася тая моя боротьба. Усі навколо мене казали, що я збожеволіла, що здуріла я, а я не ходила, а неначе на крилах лігала. Усіх любила, усім прощала, до всіх горнулася всією душею, бо відчула, що Господь мене ще змалку любив і від малку мого шукав мене, і

рятував мене, і знайшов, як овечку загублену...

І коли я остаточно в Нього ввірувала, коли прийняла Його, як мого — особистого Спаси, увесь світ для мене перемінився, і настало для мене нове чисте та святе життя...

І я пішла назустріч мому Христові, і ввійшла з Ним до живої Його Церкви...

Хоч розгубила я на життєвому шляху всю мою рідню, зате дав Він мені нову рідню, дав мені моїх нових братів і сестер...

І зрозуміла я, що й за мене Він на голгофському хресті вмирав, і за мене Його пречиста кров проливалася там, і що й мої гріхи Він узяв з Собою на хреста...

І вірю я, що не тільки з Ним, але й з моїми новими братами й сестрами я буду в вічності й що й там прославлятиму Його, мого Спаси й Христа...

І вірю, що Він і мої всі сльози, що я їх на цій землі проливала, висушить, і не стане їх вже більше... Бож так у Його слові, у Відкритті святого Івана в голові 21, у віршові 4-му стоїть написане...

Ваша сестра
Марія Новак, Пітсбург.

НОВИЙ ТРАКТАТ

бр. Йосипа Шкули під заголовком „Другий прихід Господа Ісуса Христа, видання накладом Української Єванг.-Баптистської Церкви в Дітроїті, можете в довільній кількості дістати з Церкви:

У нього ж дістанете багато інших трактатів і між ними — „Отець Чинікі,” що має великий успіх. Ціна 50 ц.

13803 Newbern St., Detroit 12, Mich.

„Християнський Вісник” — орган Українського Єванг.-Баптист. Об'єднання Канади, що виходить від 1942 року. Приносить духовно-будуючий і повчальний матеріал у прозі та віршами. Так само має виклад лекцій Недільної Школи. Річна передплата 3 дол. Пишіть на адресу:

“Christian Herald”, 531 Newton Ave., Winnipeg 5, Man., Canada

У ПУЩАХ І В БАГНАХ

Повість

5

Повертаючись із торгу додому, Клим Савчук усе частіш і частіш знаходив у своїм душі цікаву та принадну думку, що ввесь час зростала та міцнішала та ніби просилася назовні. Ця думка була ще неясна, але вона поступово вияснювалася та означувалася в душі. А була це думка така: він — інакший, ніж оці всі мужики; він кращий, ста-точніший, порядніший, розумніший. Він ліпший від селян, від жидів, від міщан, ба, він значно ліпший навіть від деяких панів, що їх раніш брав за приклада для себе. І коли ця думка ставала виразнішою, Савчук починав розуміти, пощо він їздить кожен раз до міста: ця думка, що він інакший і кращий від людей, зміцнювалася в ньому власне особливо під час його подорожів на торги. Їдучи до міста та назад, він мав багато часу до роздумувань, для спостережень і порівнянь, отже це був найкращий час, коли в ньому й зродилася й зросла ота цікава думка. І від цієї думки сам він неначе ще більше виростав у своїх власних очах. Навіть назовні ця думка почала пробиватися в ньому: він почав і ходити, і говорити, і триматися інакше, ніж раніш. Він ставав поважніший, твердіший у всьому, і це починали помічати всі, з ким він зустрічався, а тому й відносилися до нього з більшою пошаною.

За цією думкою зродилася в Савчукові інша, не менш цікава, але яка вставала в ньому як питання: що зробило його таким добрим, таким розумним і впливовим? І як відповідь на це питання, його ж душа подавала таке: а тому, що я живу чесно, порядно, побожно — ніколи церкви не минаю, бідних обдаровую, Біблію читаю. Значить, Сам Бог мене любить і робить мене і

багатим, і добрим, і щасливим...

Ці думки були такі гарні, такі при-ваблюючі, такі солодкі, що Савчук майже перестав брати на торги свою родину. Бо насамоті під час поїздки до міста краще й приємніше було розважати над любимими думками...

Коні, трохи притомлені їздою та спекою, поволі виходили з ліска й ліньки йшли вздовж садибової огорожі. І сам Савчук трохи був стомлений дорогою та своїми думками і мріяв про те, як він засне по обіді на сіні...

І раптом пронизливий, різкий, тонкий і високий та водночас розпучливий і безтямний дитячий вереск прорізав напівсонне повітря й розтяв дрімливу тищу лісу і полів. Верещала якась дитина, яку либонь різали або мордували.

„Олеся!” блимнуло в свідомості Клима, і він зупинив коні й просто через огорож кинувся до стодоли, звідки верещання бриніло... Він кинувся за стодолу й побачив... Невістка Мотря тримала одією рукою Олеся, а другою силкувалася затиснути голову й рота дитини, яка виривалася їй із рук і верещала. Савчукова ж жінка Настя з червоним від пересердя обличчям тримала в лівій руці пляшку з чимсь, а в правій ложку, яку й намагалася всунути до рота дитині...

Савчук кинувся до жінки, вибив їй із руки пляшку, а тоді вихопив Олеся з обіймів Мотрі. Обидві жінці скам'яніли від несподіванки...

Олеся, обхопивши діда рученятами, продовжувала верещати від жаху... Савчук заспокоював її й гладив, і цілував, і витирав слізоньки з худенького блілого обличчячка...

Перша опритомніла Настя: вона відкинула ложку в траву, підхопила пляшку та вилила з неї темну рідину, а тоді почала поправляти очіпок і ніяково белькотіти:

„Ще це ти справді? таж мусіли так... У дитини хробаки, глисти, а воно не хоче пити... а ти як навіженний, тю на тебе!” А Мотря й собі, притомніючи, повторювала за нею: „А тож... не хоче пити... а баба Паліха наготувала лікарство; коли ж таке вперте”...

„А чому це ви до цього встрянули? чому не мати її, Тетяна? чому не батько? Хто вас просив про це? га?”

Настя вже прийшла цілковито до рівноваги та накинулася на Кліма: чому не батьки Олесі? таж їм байдуже все — от тільки моляться та пісні побожні з штундами співають... Атож, то правда, вони до штундів ходять, а ті до них, чисто відступниками стали. Мотря підтримувала нарікання свекрухи.

Олеся заспокоювалася поволі, та ще весь час тремтіла та схлипувала, і корчі струщували її голівкою й худеньким тільцем. Дід вийняв і давав їй цукорки та інші ласощі. Та дитинча здригалось й попискувало, неначе зтиха скавучало, як поранене цуценятко.

Настя вже цілком спокійно вияснювала чоловікові, що вона багато разів звертала увагу Василя й Тетяни, батьків Олесі, на її хворобу, та радила лікувати. Коли ж вони не звертають очей на добрі ради. Тож довелось їй й Мотрі самим почати рятувати дитину. Мотря весь час підтакувала свекрусі. І обидві просили навіть і не казати Василеві й Тетяні, та й нікому, бож то не допоможе. А рятувати дитину треба, Сам Бог так звелів. Пригадка про Бога остаточно втихоморила Савчука, і він поніс Олеся на руках до хати, заспокоєний і веселий...

Проте в душі його щось тремігло й гризло. Пронизливий вереск дитини весь час бринів у його вухах. І від цього вереску він часто прокидався вночі, і не міг спати, і неспокій плазував у серці, як гадина...

Та за пару тижнів Савчук почав забувати про це... У його житті відкрилась несподівано нова доба...

Жінки якось намовили Савчука їхати до старого бондаря в Жабині й замовити його на працю коло бочок, діжок та інших посудин. Савчук одним конем на легкій двоколці, що її купив випадков в дідича коло Тевлів, виїхав рано вранці з дому. Їхати навпростець через болота та через Мухавець на Плянти він, з огляду на повні ще води, не відважився; тож поїхав навкруги доброю дорогою через Лінево, та через Клітне, та на Козій Брід.

Ранок був чудовий, один із тих, коли легка блакитна мряка ще стояла над болотами та над лісами, а самі ліси, ніби заморожені сходячим сонцем, стояли нерухомо та тихо, дихаючи пахощами дерев, трав і лісового зілля; над болотами, неначе стогін життя та радощів, бриніли крики, писки та співи безлічі птахів; коли людина відчуває приплив нових сил, соків здоров'я... І Савчук їхав легко та радісно, з приємністю думаючи свої заповітні думки...

Сонце ще невисоко стало над лісами, як Клим приїхав до Жабина. Але тут була невдача: старий бондар був слабкий, і треба було шукати іншого. Йому порадили аж двох: один жив коло Зосина, а другий коло Щерчева. Перший був дуже порядний і справний; але він був штунда й вчачав на зібрання сектярські до Олександрівки. Другий був п'яниця й крутій, але добрий православний християнин. Знайомий дяк дуже радив їхати до крутія, і Савчук відразу на це пристав; бо від однієї думки про те, що треба зустрітися з штундами, його вертало.

Тож поїхав лісами до Зосина, а звідти до бондаря. Швидко з ним домовив-

ся, дав завдаток, наказав приїхати по неділі, і поїхав назад.

Було близько полудня, і закортіло Савчука випити пива та попоїсти. Заїхав до корчми, що стояла принадливо просто в лісі, при дорозі. Тут було затишно й прохолодно. Савчук попив пива, закусив добре. А тоді потягло й на щось інше: він замовив горілки, вина, а тоді знов їжі. По годині виїхав знов, тепер вже навпростець, як радив корчмар, просто на Соснівку та на Плянти. Бідний селянин, що його Савчук почастував горілкою та перекускою, не відставав від нього й накинувся показати дорогу.

Селянин був з-під Кобриня й шукав роботи. Він нарікав на тяжке життя та на... тих же штундів. Казав, що все горе й нещастя на землі від них тільки. Савчук схвалював його постанову й закликав його Господом Богом не слухатися тих перевертів лукавих.

У Соснівці селянин зліз і пішов до села, а Савчук поїхав просто. У лісі доїхав до залізниці. Якраз ішов пасажирський потяг до Берестя, і якісь жовніри висунулися з вікон і до когось гукали та махали руками. Потяг перейшов, і Савчук раптом побачив, до кого вояки кричали: це була гарна поставна молодиця що несла кошика, певно, з ягодами та грибами. Привіталися. Савчук спитав про дальшу дорогу, хоч і сам її знав. Молодиця засміялася й запропонувала, щоб її підвіз, а вона дорогу покаже.

Савчук дивився на огрядну, веселу та моторну молодицю, і почув себе раптом молодим і здоровим, як колись у Петербурзі... Вона жила з матрію на хуторі між Річицями й Піддуб'ям, де її батько колись був гайовим. Чоловік десь на заробітках аж на Волині. Часами при-

їздить додому, а оце недавно знов поїхав.

Молодиця була весела та жвава та весь час реготала. По дорозі була корчма. Зайшли й випили та закусили. Дізнавшись, що її мати теж заглядає до чарки, купив Клим горілки й для старої.

У дорозі молодиця дуже припала Климові до серця. Вона теж нарікала на штундів, що всюди їх так багато стало, і питала Кліма, що то, властиво, за люди? І Савчук їй почав представляти їх, як ворогів людства та життя, і від усього серця нараджував Катерину (так звалася молодиця) не слухатися тих нехристів...

Приїхали на хутір, і стара гайова, що побачила пляшки, швидко кинулася варити та смажити...

Вертав Савчук від Катерини вже аж пізно по полудні. Катерина знов сіла з ним на двоколку, щоб показати брід через Мухавець. На броді вона пояснила Климові, як можна човном приїздити річкою та канавами та болотами просто аж попід її хату. На прощання розцілувалися, як старі знайомі й друзі...

Коли Савчук під вечір наближався до Видерки, почув у своєму серці відразу й до жінки, і до дітей, і навіть до власної хати. А коли побачив свою Настю та невісток і дочок, що брудні та заболочені й мокрі поприходили з болотних сіножатів, то відразу вирішив, що його дружина занадто стара й неохайна, а всі домашні — чужі й осоружні. І він почав кричати на них, що не пильнують свиней, а ті он там на картоплях риють...

А потім завалився спати. А перед сном думав про Катерину... І за пару днів знов вибрався до неї. Удома сказав, що їде ловити рибу. І поїхав, і не взяв із собою Михася, що стояв на березі та невтішно плакав.

І Савчук дивився на плачучого сінка

й не почував до нього колишньої любови... І від того часу почав часто їздити по рибу, і все один...

У неділю, як звичайно, уся родина поїхала до церкви. Савчук, як і завжди, вистояв службу Богу, але молився тепер з іншим почуттям. Щось у душі його надломалося. Того гордовитого та піднесеного самопочуття в душі не було. Щось гризло його. І щоб заспокоїти ту гризотню всередині, він давав подвійно й на часточки, і замовив спеціальні служби на майбутнє, і батьощі та дякові сунув до рук більше, як звичайно, і давав жebraкам не по грошові, а аж по цілих п'ять.

І коли їхав додому, то думав про те, що Бог має простити його обов'язково, бож він дає „на Боже” так щедро. І ще думав, що всі люди так живуть, як він: навіть знайомі батьощки мають когось при собі. А що вже „образовані” пани, то ті майже всі бавляться, як і він. І це його заспокоїло остаточно.

І коли за обідом випили, то по обіді він розкрив Біблію цілком спокійно та впевнено. І почав читати Слово Боже твердим голосом...

Спалося йому того дня дуже добре. І засинаючи, думав, що взавтра обов'язково поїде по рибу... Проте так не сталося...

Уранці розбудив його плач і причитання, жалісне та боляче. Він вийшов до сіней, і побачив Тетяну, що заливалася слізьми: Олеся померла...

Дочки Марія й Марта теж плакали. Не плакала тільки стара Савчукова та невістка Мотря. Вони потішали Тетяну й казали, що така воля Божа, що може й краще, що Олеся померла, бож була занадто слабою та завадливою в житті й роботі. А так ліпше. Савчук почув раптом, як його серце зненацька заболіло й заскігло...

І по рибу не можна було їхати, і треба було похорон справляти. І ще щось...

Далі буде

Л. Жабко-Потановиз

—ооо—

ДЕНЬ ПОДЯКИ

Продовження зо стор. 2-ої

ті „паломники?” — Невідомо!

Коли ми беремо до рук історію тих паломників: „Гісторі оф ді Бептист”, Нью Йорк — 1887 р., то на сторінці 626 читаємо: Роджер Вільямс, великий апостол і батько американської вільности”. Коли з Європи почали приїжджати люди й за собою тягнути невірничі європейські гріхи, то він, рятуючи своїх співвизнавців братів за вірою від нової неволі, подав такі чотири пункти, на які оперлася конституція ЗДА., а саме:

1. Наш край не є опатентований через короля і ми релігійні скитальці того патенту не привезли й не обов'язані придержуватись його.

2. Нема закону покликатись на неважливі правила, бо ніхто особисто не складав присяги, як на новій землі молитися й як відбувати Богослуження.

3. Ми не обов'язані слухати законів, які існують для проповідників і парохій в Англії.

4. Цивільні й державносудові права існують тільки, як тіло для добра зовнішнього стану людини, а не душевного і т. д.

Американське євангельське суспільство високо цінує подвиги своїх попередників — і стоїть непохитно на ґрунті Св. Письма, бо тільки з того Божого джерела випливає правдиве розуміння волі: „ХРИСТОС ДЛЯ ВОЛІ НАС ВИЗВОЛИВ. ТОЖ СТІЙТЕ В НІЙ ТА НЕ ПІДДАВАЙТЕСЯ ЗНОВУ В ЯРМО НЕВОЛІ!” (Гал. 5: 1).

Гр. Домашовець

ВІСТІ

УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО - БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПАСП

КОМУНІКАТ КОМІТЕТУ

3-7 вересня 1959 р. в м. Честері, Пенн., відбулася 13-та Конвенція УМБ Товариства — Об'єднання.

В історії нашого служіння справі Царства Божого відзначилась вона великою активністю та, з ласки милосердною Господа, пройшла під знаком особливого небесного благословення.

Цьогорічне гасло: „Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі” (Д. Ап. 1:8), домінувало над усім життям Конвенції та втримувало на високому рівні духовний стан її.

Визначені програмою ділові наради пройшли діяльно, розважливо та посунули значно вперед усю справу організації. У дусі згоди та любови Господь допоміг переглянути працю минулого, дослідити сучасний стан її, перевірити нашу вірність святому ділу Євангелії.

Із радістю та вдячністю ласкавому Богові можемо ствердити великий поступ у спільному служінні нашому. Наші церкви, групи, їх працівники та окремі віруючі виявили в минулому році свою щирість до Господа, свою жертвність у служінні Йому, свою спосібність у веденні спільними силами діла Його. Розріст місійної праці за кордоном, зміцнення внутрішнього духовного життя, зростаюча потреба чо до відкриття праці на нових місцях, збагачення церков власними молитовними домами, прийняття уділу в потребах святих — це радісні успіхи, що є наслідками молитов,

турбот і щедрости всіх щирих дітей Божих нашого Об'єднання.

Комітет, у свою чергу, докладав старань звершати доручену йому працю в страхі Господньому. Служив порадами, поспішав із допомогою, потіхою, скеровував спільні зусилля в напрямку поширення та покращання провадженого діла.

Конвенція розглянула та затвердила великої ваги плани майбутнього. Виконання їх матиме велике значення не лише для місцевої праці, але й для праці всього нашого братства.

Конвенція схвалила текст телеграми, надісланої президентові США:

„Містер Президент! 13-та Конвенція УМБТ — Об'єднання, що відбувається в днях 3-7 вересня 1959 р. в м. Честері, Па., прийняла слідуочу резолюцію: 13-та Конвенція дякує Богові за свободу, якою ми, українські баптисти, користаємось у цій благословенній країні під Вашим проводом. Рівночасно ми з цілого серця благаємо Бога за таку свободу для українського народу за залізною заслоною. У зв'язку з приїздом прем'єра СРСР Н. Хрущова — ми молимо Господа, щоб Він дав Вам силу слова сказати Н. Хрущову правду про релігійне й політичне поневолення 45-ти мільйонів українців атеїстичним комунізмом”.

На останній своїй діловій сесії Конвенція виявила свою волю щодо нового проводу.

Згідно даних таємного голосування, склад нового Комітету УМБТ — Об'єднання слідуочий:

Президент — Павло Бартків;

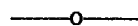
Віце-президент — Л. Жабко-Потапович;
Секретар — І Беркута;
Скарбник — І. П'ятковський;
Заступник секретаря — М. Теслюк;
Заступник скарбника — І Поліщук;
Член Комітету — Г. Домашовець.

Тепер нашою молитвою й старанням нашим повинно бути — всі постанови Конвенції перевести в життя.

„Отож, браття любі мої, будете міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марна в Господі!“ (1 Кор. 15:58).

П. Бартків, президент

І. Беркута, секретар

СПРАВОЗДАННЯ ГОЛОВНОЇ КАСИ:

До каси УМБТва-Об'єднання Церков вплинули під час Ковенції й по ній далі пожертви, переplat на журнали та членські вкладки від наступних Церков і поодиноких осіб (у доларах):

На місійну працю: Анна Журинська 5, Америк. Балт. Церква Віри Брукгевен 145, від її Недільної Школи 50, Об'єднання Сестер при УМБТ 50, Берахон Балт. Церк. Бріджтон 25, Людмила Котляр 15, Америк. Балт. Церква Квінтон 63, Америк. Балт. Церква Берахон Бріджтон 25, Америк. Балт. Церкви Віри Брукгевен Неділ. Школа 50, Іван Беркута 10, Сестри Україн. Балт. Церкви Ніагара Фолс 20, Знана Богові душа 10, Анна Журинська 5, Америк. Балт. Церква Віри Брукгевен 145, Кост. Лемцьо з дружиною 25, Україн. Балт. Церква Крумлин 20, Україн. Балт. Церква Мінеаполіс 10, Микола Сава 100, Іван Мельник 25, П. Т. 20, Кирило Дус 75, Н. Бік із дружиною 25, Іван Походенко 50, Об'єднання Сестер при УМБТ 50, М. Береський із дружиною 60, Знана Богові душа 10, Роман Трос-

тянчук 100, А. Герегей 5, Л. Коледа 5, М. Диць 15, В. Бойко 10, А. Шапочка 10, М. Холєвка 10, Г. Галамушка 10, Ф. Баштов 10, Марія Новак 25, В. Мороз 50, А. Мулько 20, М. Чермак 10, М. Сухий 10, Т. Марчук 50, В. Бартиш 25, Ф. Дорожовський 30, Марія Пиріжок 25, Василь Болюх 20, Василь Радик 20, М. Яворський 20, К. Тригубець 15, І. Земляний 5, С. Сток 10, С. Кельтон 10, Г. Якубович 25, Ярослав. Біскупський 25, А. Гриценко 25, Олекса Перехрест 100, М. Тернова 10, Вас. Біскупський 30, В. Тарнаков 20, сес. Софронова 10, Павло Гопалюк 80, Григ. Домашовець 25, Родина Булимів 10, Сес. Мазепок 20, А. Гораль 30, І. Остапенко 25, Бр. Приймак 5, Мар. Побігушка 25, Ол. Колодій 20, М. Шевчук 5, П. Юнка 50, Роз. Гентош 25, П. Бричук 30, Д. Мельник 20, Гр. Шрам 20, Ів. Пилипчук 50, І. Чикалюк 10, Олена Чернова 100, с. Корівник 10, с. Білецька 10, с. Пасюта 10, Яросл. Папроцький 20, В. Курівчак 20, П. Ріпич 5, сес. Корабельник 10, Сем. Камінський 15, Знана Богові душа 25, Сестри Україн. Балт. Церкви Вонсакет 10, Родина Сипко 20, Антін Косців 50, С. Гордюк 15, Родина Гр. Глинський 20, Родина Д. Дейнеків 15, Теодор Мазур із дружиною 105, Україн. Балт. Церква Нью-Йорк 13.05, Україн. Балт. Церква Кемден 50, Катерина Стадник 50, Бр. і Сест. Будники 100, З. Речун-Панько 20, с. Новачевська 20, В. Ващипин 10, Україн. Балт. Церква Честер 17, Колекта під час Конвенції 480.82, за значки внесено 134, На вечерю любови внесено 316.25, Разом...3891.12

На будову Біблійного Інституту в Аргентині: Юліян Іллюшик 10, Бр. і Сес. Як. Сокіл 10, Т. Трофимлюк 10, Марія Перетятко 10, Олена Чернова 50,

Разом ... 90.00

На журнал „Післанець Правди“: А. Лонгінов 4, Тим. Петночка 5, Фр. Па-

насюк 3, Павло Гнідець 2, И. Шкила 2, Яций 2, Ів. Зубик 10, А. Шапочка 2, Кост. Лемцьо 5, Сестри Рос. Церкви в Гартфорді 25, Б. Михалок 2, сес. Новачевська 2, М. Бік. 5,

Разом. 69.00

На бідних, сиріт, удів і слабих: В. Береза 31.50, Україн. Балт. Церква в Нью-арку 29.67, Україн. Балт. Церква в Честері 27.25, Знана Богові душа 10.25, Фр. Дорожовський 30, Марія Перетятко 35.

Разом... 163.67

На Видавництво „Дорога Правди“: Україн. Балт. Церква Чикаго 50.93, проп. Ів. Барчук 300. Разом... 350.93.

На будову Україн. Балт. Церкви в Крумліні: Від брата Фр. Дорожовського 100, від членів Україн. Балт. Церкви в Честері — Родина Андрія й Марії Будників 300, Родина Григ. Софії Глинських 150, Родина Костя й Джени Лемців 50, Сестра Катерина Стадник 100.

Разом 700.00

Будова Церкви в Крумліні швидко посувається вперед і вже приступлено до робіт усередині. Церква потребує ще великих видатків. Проситься всі Церкви нашого Об'єднання та всіх віруючих прийти з поміччю в будові Церкви в Крумліні, яка завжди пам'ятала про всі церкви й щедро жертвувала на діло Боже в Європі, в Америці та в усьому світі.

„Милосердний буде благословений, бо спомагає вбогого хлібом своїм“, Прип. 22:9; „Хто вбогому дає, не знатиме нужди“, Прип. 28:27; „Дайте ви їм їсти“, 14:16

Усі пожертви та вкладки й передплату на журнали посилайте на адресу:

Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N. J., U. S. A.

Обов'язково зазначуйте в Ваших листах і на чеках або переказах, на яку ціль посилаєте Вашу пожертву.

ОБ'ЄДНАННЯ СЕСТЕР при УМБТоваристві-Об'єднання Церков. КАСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ СЕСТЕР

До каси Сестер вплинули такі пожертви та вкладки: сес. Косців 20, сес. Рос. Бідюк 5, сес. Бік 10, сес. Софронова 10, сес. Бідюк 5, с. Ол. Чернова 25, сестри Україн. Балт. Церкви в Мінеаполіс 10, сес. М. ББартіш 5, сес. М. Стак 2, сес. Богуслава Жабко-Потапович 1, Гурток Сестер Нью-арк 20, Гурток Сестер Чикаго 10, Гурток Сестер Честер 10, сес. Т. Мазур 10, сес. Роз. Гентош 5, сес. К. Пилипчук 5, сес. Вікторія Ганецька 15, сес. Ф. Березька 5, колекта під час Конвенції Сестер 34.59, сес. Катерина Стадник 11.75, Жіночий Гурток Чикаго 10.00

Разом 229.34

Нехай сам Господь Бог віддасть стократно усім сестрам, що вони так щедро жертвують на місійну працю серед нашого народу. Об'єднання Сестер при УМБТві підтримує матеріально вже декількох місіонерів у далеких краях. Тому воно просить Бога, щоб Він спонукав ще багатьох сестер жертвувати на цю святу роботу. Любі сестри! підтримайте тих, що замість вас несуть вістку спасіння Христового душам у далеких країнах.

Усі пожертви посилайте далі на адресу:

Mrs. F. Bereska, 827 — 65th Ave.
Philadelphia 20, Pa.

Доводиться до відома всіх Сестер, що цьогорічна ділова нарада під час Конвенції перейшла з великим благословенням і піднесенням.

Об'єднання Сестер щораз поширює свою участь у місійній праці та передбачає це поширення в майбутньому в значно більших розмірах.

Комітет Об'єднання Сестер залишено в старому складі.

Зміна адреси: Rev. John Barchuk,
2648 N. Moody Ave. Chicago 39, Ill.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА*на листопад і грудень*

Неділя 1 листопада (November 1).
Спільність віруючих першої християнської Церкви висловлювалася не тільки в спільних молитвах, у спільній науці Слова Божого, але й у взаємній допомозі матеріальній. Завдяки цьому серед віруючих не було злиднів матеріальних. Ця спільність поширилася так далеко, що Церква впровадила навіть у себе комунальну господарку. Проте ця спроба не повелася: такі нещирі члени, як Ананія й Сафира, почали руйнувати таку спільну господарку, і пізніше ми її не знаходимо в церквах. Але взаємна допомога в церквах не припинилася, і завдяки цьому в перших християн не було бідаків і злиднів. У сучасних правдивих віруючих залишається духовна спільність першої християнської Церкви. Так само правдиві віруючі й нині допомагають матеріально одні одним, завдяки чому віруючі живуть, назагал, краще від невіруючих. Ви різно бачимо, як у християнських державах і країнах люди живуть заможнo й сито, а в безбожних — панують злидні, голод, несправедливість і вічна біда.

Текст: Дії 4:32 — 5:16.

Для розважання: І Івана 4:11-21.

Золотий вірш: Дії 4:32.

Неділя 8 листопада (November 8).
Безумовна підлеглисть Богові є обов'язковою для віруючого. І коли віруючому доведеться вибирати поміж тим, кого він повинен слухатися більш — Бога чи людей, він повинен рішуче стати на сторону Бога, а не людей. Віруючі повинні бути покiрливими громадянами держави та мусять виконувати всі розпорядження влади й її представників. Але, коли ця влада або ці представники будуть вимагати від віруючого — відirectися Бога та Його Закону, віру-

ючий має право не слухатися такої вимоги й не виконувати її. Бо така вимога є суперечна наказам Божим, і віруючий повинен іти за Богом, а не за безбожниками, що їх провадить диявол.

Текст: Дії 5:27-42.

Для розважання: Псал. 37:30-40.

Золотий вірш: Дії 5:29.

Неділя 15 листопада (November 15).
Вірність аж до смерті — це вимога Слова Божого до кожного віруючого. І цій вимозі були вірні перші християни, що не зраджували її навіть перед обличчям самої смерті. Ми, що живемо в християнських країнах, майже ніколи не стоїмо перед небезпекою — страждати за віру, в Бога. Проте сатана ставить перед нами тут різні інші спокуси, через які часто віруючі хитаються в вірі й відступають від Бога. Часто найбільшою спокусою тут є великий добробут, багатство та розкоші тутешнього життя. І як часто віруючі через них спокушуються та падають духовно! Стіймо твердо при Бозі та остерігаймося самі й інших остерігаймо перед хитрощами сатани-спокусника.

Текст: Дії 6:8-15; 7:54-60.

Для розважання: І Петра 1:3-9.

Золотий вірш: Відкриття 2:10.

Неділя 22 листопада (November 22).
Ревний євангеліст Філіп пам'ятав заповіт Ісуса Христа — іти й проповідувати Слово Боже, і виконував той заповіт. Коли він опинився на вигнанні й у мандрівці чи на скитальщині, то й тоді не занехав наказу Божого, а поширював Радісну Новину про Христа Спаса. І ця його праця не залишилася безплідною й без нагороди. Тож і ми повинні пам'ятати накази Христові й мусимо сіяти в світі насіння Євангелії. А Господь, що вибирає людей для спасіння, посилатиме й на нашій життєвій путі ті душі, що шукають Його. І

через нашу проповідь і свідчення Господь рятуватиме ті душі.

Текст: Дії 8:4-6, 26-38.

Для розважання: 2 Коринт. 5:14-20.

Золотий вірш: Івана 20:21.

Неділя 29 листопада (November 29).
Савло зустрів Христа на дорозі до Дамаску й прийняв Його в своє серце. Він ішов, щоб переслідувати та нищити християн, а натомість зробився Його горливим послідовником і найбільшим свідком. Сам Христос це вчинив. Тому не лякаймося, коли бачимо, як сила сатани в цьому світі зростає та міцніє. Христа ще ніхто не переміг і не переможе Його ніколи. Він обіцяв, що Він переможе світ, і Він це доконає. Ми ж повинні тільки бути вірними Йому та для Його слави працювати. Знаючи, що Він помер за всіх грішних для того, щоб їх усіх до Себе навернути. І Він це зробить свого часу.

Текст: Дії 9:1-9.

Для розважання: Римл. 5:6-11.

Золотий вірш: Дії 4:12.

Неділя 6 грудня (December 6).
Новонаверненні до Христа ми повинні піддержувати та їм у дальшій дорозі до Христа допомогати. Ананія й Варнава знали, яким був Савло до навернення, скільки зла й нещастя він учинив для віруючих, але вони послухалися ради Божої й прийняли його до Церкви з радістю й любов'ю. І Господь через них зробив велику роботу над Савлом і зробив Його Павлом, Своїм слугою й апостолом. Тож і ми допомагаймо новонаверненим, не зважаючи на всі перешкоди та упередження, а Господь робитиме з них Своїх слуг і свідків.

Текст: Дії 9:10-20, 26-29.

Для розважання: Колос. 3:12-17.

Золотий вірш: Ефес. 4:32.

Неділя 13 грудня (December 13).
Служба апостола Петра поширилася й зросла тільки тому, що він послухався вказівок Христа та виконав їх стисло. Почавши з дня П'ятидесятниці, апостол Петро весь час виконував накази Господні, і Бог зробив його Своїм великим діячем. І Петро стався апостолом не тільки для жидів, але відкрив і для поган дорогу до Царства Божого. І воно почало поширюватися по всьому світі. Слухаймося вказівок Слова Божого, а Господь і через нас робитиме Своєю велику роботу в цьому світі, не тільки серед нашого народу, але й серед інших народів.

Текст: Дії 11:1-18.

Для розважання: Івана 10:9-16.

Золотий вірш: Дії 10:34,35.

Неділя 20 грудня (December 20).
Радісна Новина з то Євангелія з'явилася для світу з народженням Христа Спаса. І вона стала радісною й є радісною й до наших днів, бо приносить спасіння й правдиву радість для мільйонів людей. І жодна інша вістка ніколи й ніде не приносила й не принесе стільки щастя для людей, як приносить Євангелія. І гинучі люди воскресають, прийнявши її й починають жити. І житимуть не тільки в цьому світі, але й житимуть вічно в майбутньому. Люди часто приносять ідеї, що обіцяють людству тимчасову, тільки земну радість і щастя. Христос приніс вічну радість і вічне щастя. І тому нема в цьому світі більшої та радіснішої вістки, як Євангелія...

Текст: Луки 2:8-14; Дії 11:19-26.

Для розважання: Ісаї 9:2-7.

Золотий вірш: Луки 2:10.

Неділя 27 грудня (December 27).
Бог — наша поміч, бо Він ніколи Своїх слуг і дітей не покидає й не лишає без допомоги. Ним трималися колись

віруючі, Ним же тримаються й тепер, і Ним же будуть триматися до кінця світу цього. Тому не падаймо на душі, коли находять на нас іспити, тягарі й страждання. Він був, Він є й Він буде завжди вірний для вірних Своїх, і їх ніколи на поталу не віддасть. Тому, якщо ми страждаємо в світі цьому, звертаймося до Нього, а Він визволить нас від усякого горя й лиха...

Текст: Дії 12:1-12.

Для розважання: Ісуса Навина 1:5-9.

Золотий вірш: 1 Петра 5:7.

НОВІ ПЛАТІВКИ.

Улюблені Друзі, дорогі Брати та Сестри!

У відповідь на численні листи в справі євангельських платівок маємо знову особливу радість повідомити Вас, що хор УБЦеркви в Чикаго, під управою дириганта проп. І. Полішука, наспівав на платівки десять чудових нових пісень:

1. а). „Ласко Господня”. б). „Хоч твій гріх як багрянця”.
2. а). „Ласкавий Спаситель”. б). „День погас і все замовкло”.
3. а). „Сам Христос приготував”. б). „О краю рідний”.
4. а). „Серед темряви нічної”. б). „Так, як пташка утомлена”.
5. а). „Мій дух про Господа бринить”. б). „Хвалите Творця”.

А також повторений наклад наступних пісень:

6. а). „Ісус ще раз прийде”. б). „Давно під дверима стою”.
7. а). „Ой, тяжко тут порою”. б). „О прокинься, душе ти спляча”.
8. а). „Грізна буря”. б). „До рук Хри-

стових віддайся”.

9. а). „Хвала Тобі, Еммануїле”. б). „Господь зове, вставай”.
10. а). „Я знаю потік”. б). „Прокинься, Сіоне”.
11. а). „Благослови, душе моя, Господа”. б). „Як любий батько наш”.
12. а). „Святая Біблія”. б). „Христос чудове місто Сам”.
13. а). „О, світу спасіння”. б). „В двері стукає Ісус”.
14. а). „Великий Бог...”. б). „Я умираю на хресті”.
15. а). „Господь — моє світло”. б). „Як закінчиться мандрівка моя”.
16. а). „Отче наш”. б). „Ти покинув Отця” (чол. квартет).
17. а). „Боже, почуй нас...”. б). „Прославите Господа Христа”.
18. а). „Господи, милість Твоя”. б). „Господь, почуй мої моління”.
19. а). „Як гарні на горах стопи”. б). „Коли в темряві буревій”.
20. а). „Душе моя”. б). „За днями линуць дні.” (Дует).

Поширюючи ці пісні, ми благаємо Бога, щоб Він благословив їх на славу Свою і на радість усім, що будуть їх слухати. Ціна однієї платівки з двома піснями — \$1.25.

Замовлення посилайте на адресу:

M. Wozny

First Ukrainian Vabtist Church,
1042 N. Damen Ave., Chicago 22, Ill.,
U. S. A.

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на „Післанця Правди” посилайте на адресу:

„Messenger of Truth”,
247 East Roland Road
Parkside, Chester, Pa. U. S. A.

„Післанець Правди” — орган Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у ПАСНІ.

Презес УМБТ-ва Об. Церков:
Павло Бартків
Редакт.-видавець: *Л. Жабко-Потанович*
Співредагує: *Ред. Колегія*